

Vi oplevede på mange af de vælgermøder, vi deltog i, at specielt fra de partier, der i øjeblikket udgør det parlamentariske grundlag bag statsministeren, var løfterne mange, og de var forgyldte. Afhængigt af hvor man var henne, blev særinteresser plejet godt og grundigt. Alle steder efterlod man dog en ubetalt regning. Alle steder glemte man at fortælle den selv samme befolkning, hvordan man forestillede sig, at de mange løfter skal finansieres.

Regeringen er jo i den lidt kedelige situation, at allerede med de nuværende offentlige budgetter er der underskud i regnskabet, et underskud, som er stigende, som er akkumulerende, og som betyder, at statens og det offentleges gæld i dag udgør en uforskammet stor tyngde på vores offentlige budgetter. Men til trods for det går man altså ud og formulerer nye løfter over for den samlede vælgerbefolkning. Man håber på, at folk ser bort fra den kendsgerning, at alle disse løfter jo udelukkende kan finansieres i form af ny låntagning eller nye skatter.

Vi har selvfølgelig noteret os, at statsministeren i sin åbningsredegørelse har slået fast, at hvis der kommer forslag fra Folketingets partier om nye udgifter, skal de modsvares af besparelser andre steder eller af andre budgetforbedringer. Det er et løfte, som vi vil fastholde regeringen på, fordi vi synes, det er meget vigtigt. Men det gør jo også, at alle de folketingskandidater, der rendte rundt i valgkampen og afgav løfter om dette og hint, kommer til kort, når de løfter ikke kan indfries her i folketingssalen, al den stund der ganske enkelt ikke kan findes finansiering for dem.

Et af de løfter fra regeringen, som vi synes er mest uhæderligt over for befolkningen, er løftet om, at nu skal dele af orlovsordningen gøres permanent. Det er at stikke befolkningen blå i øjnene, at vi kan løse samfundets store alvorlige problemer med ledighed og med underskud ved at bevilge hinanden ferie. Hele grundlaget for orlovsprojektet var oprindeligt et argument om, at man skulle skiftes til at have arbejde. Man skulle røre i gryden. De, der var på arbejde, skulle have pause, og de, der var arbejdsløse, skulle ind og være i beskæftigelse. Men sådan er det jo ikke gået.

Efter at det kom frem, at genbesættelse på de forskellige orlovsordninger var under 20 pct., ændrede man taktik. Så hed det sig lige pludselig, at nu var orlovsordningerne ikke længere et spørgsmål om at røre rundt i arbejdsløshedskøen, nej, nu var det et spørgsmål om, at det var en

forbedring af vores velfærd, og lige præcis dér bliver det alvorligt, og dér bliver det farligt, for så har man erkendt, at det, man ønsker, er ikke at nedbringe ledigheden, men det er på vores alle sammens regning at bevilge ferie og orlov. I betragtning af at vi i forvejen er et samfund i gæld, er det aldeles uvederhæftigt. Hvem skal betale regningen? Det glemmer man igen at fortælle.

Vi har også med interesse studeret både regeringsgrundlaget, statsministerens mundtlige og skriftlige redegørelse, og vi har alle tre steder savnet et klart og utvetydigt budskab til den private erhvervssektor i Danmark, et budskab om, at man vil bedre forholdene for den private sektor. Det findes ikke. Der er forskellige steder nogle løfter om, at man ikke vil gøre det værre for dansk erhvervsliv. Jo tak, men vi er jo ikke i den situation, at det går godt i øjeblikket. Vi er i den situation, at vi skal have det til at gå meget bedre, og derfor er løfter om ikke at ville gøre det værre selvfølgelig prisværdige, men de er ikke fremadrettede.

Vi har noteret os med stor tilfredshed, at der fra dansk industri den 3. oktober er blevet formuleret en 13-punkters-vækstplan fra industrien. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at erklære mig fuldstændig enig i dansk industris 13-punkters-vækstplan. Det er en grundig og korrekt analyse, der ligger til grund for den, og de punkter, der er formuleret, er alle sammen relevante, alle sammen nogle, der vil være med til at skabe fornyet vækst i dansk industri. Vi kan jo altså ikke – for at sige det med det gammelkendte billede – leve af at klippe hinanden. Der skal nye kunder i butikken, og de nye kunder kommer ikke med kunstige, offentligt igangsatte projekter. De kommer kun ved fornyet vækst i den private sektor.

Derfor har industrien fuldstændig ret i, at vi er nødt til at få det danske skattetryk gjort lavere end i de lande, vi handler med. Allerede i dag er det sådan, at vi på en lang række områder som selskabsskatter og aktionærbeskatning har nogle af verdens højeste satser. Det er klart, at ud fra en snæver gammelsocialdemokratisk tankegang kan man godt sige: Jamen det er jo bare de rige. Men sådan er det jo ikke længere. De, der ejer danske virksomheder, er ikke længere bare de rige. De, der driver danske virksomheder, er ikke længere bare gullaschbaroner og fæle kapitalister. Det er ganske almindelige danskere, der prøver at få virksomhederne til at fungere, og derfor er det dumt, det er simpelt hen decideret